

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/11/2018
Identifikačné číslo spisu: 1010201419
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1010201419.4

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Soni Pekarčíkovej v spore žalobcu: I. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX K. XXX, zastúpeného JUDr. Kamilom Bereseckým, advokátom, Farská 33, 949 01 Nitra, proti žalovanému: Mgr. Peter Zvara, sídlo správcu Obchodná 2, 811 06 Bratislava, správca konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a.s. Nitra, Cabajská cesta 28, 949 01 Nitra, IČO: 31 411 487, zastúpený Advokátska kancelária Zvara advokáti s.r.o., Námestie SNP 1, 811 06 Bratislava, IČO: 46 547 878, konajúci prostredníctvom konateľ a advokáta Mgr. Petra Zvaru, o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 3. mája 2018, pod č. k. 10Cbi//32/2010-526, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 10Cbi/32/2010-526 zo dňa 3. mája 2018 p o t v r d z u j e.

Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalobkyne proti zamietnutiu návrhu na prerušenie konania o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Žalobu v celom rozsahu zamietol. Nárok na náhradu trov konania priznal žalovanému. Ďalej rozhodol tak, že štát má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa včas podanou žalobou zo dňa 23.07.2010 domáhala podľa §19a ods. 2 zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v platnom znení (ďalej len ZKV) vylúčenia nehnuteľností z

konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby, a.s. Nitra, a to nehnuteľností nachádzajúce sa LV č. XXXX, kat. územie T., zastavané plochy a nádvoría, parc. č. XXXX/X o výmere 122 m², a parc. č. XXXX o výmere 117 m².

2. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom zo dňa 28.06.2012 žalobe vyhovel a uložil žalovanému vylúčiť zo súpisu majetku úpadcu predmetné nehnuteľnosti. Zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 883,06 Eur.

3. Na základe odvolania žalovaného Najvyšší súd SR svojim uznesením č. k. 2Obo/6/2013-326 zo dňa 26.02.2014 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí Najvyšší súd SR vyslovil právny názor, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi Fondom národného majetku SR (teraz MH Manažment, a.s., Trnavská cesta 100, 821 01 Bratislava) a Vodohospodárskymi stavbami. Tiež vyslovil názor, že žalobkyňa svoje vlastnícke právo k vylučovaným nehnuteľnostiam doložila neplatnými zmluvami. Ďalej odvolací súd uviedol, že v novom konaní bude úlohou súdu postupovať podľa § 157 O. s. p. pri posudzovaní právnej skutočnosti nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcu k vylučovaným nehnuteľnostiam podľa § 134 a nasl. zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ).

4. Súd uznesením zo dňa 14.11.2014 prerušil konanie do skončenia dovolacieho konania vedenom na NS SR pod. sp. zn. 2Obdo V/1/2014. Dňa 28.04.2016 Najvyšší súd SR vo veci rozhodol, keď zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.05.2012 č. k. 9Cbi/28/2010-230 potvrdil. Krajský súd v Bratislave zo dňa 31.05.2012 č. k. 9Cbi/28/2010-230 svojim rozhodnutím vylúčil zo súpisu konkurznej podstaty nehnuteľnosti. Súd konštatuje, že rozhodnutím Najvyššieho súdu SR pod. sp. zn. 2Obdo V/1/2014 zo dňa 28.04.2016 nie je viazaný.

5. Súd prvej inštancie v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu č. k. 2Obo/6/2013-326 zo dňa 26.02.2014 vykonal na pojednávaní dňa 21.09.2016 dokazovanie na preukázanie vlastníckeho práva žalobcu k vylučovaným nehnuteľnostiam podľa § 134 a nasl. Obč. zák. Súd zistil, že už pri prvom predaji predmetných nehnuteľností zo strany Vodohospodárskych stavieb, a.s. kupujúcim - C. H. s manželkou a V. W. W. s manželkou si v kúpnej zmluve zo dňa 12.10.2000 v bode III. dohodli, že kúpna cena bude vyplatená na účet súdnej exekútorky, čo je v rozpore s § 19a ods. 3 zák. č. 92/91Zb. Podľa tohto ustanovenia po vydaní súhlasu fondu, nadobúdateľ privatizovaného majetku bol povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu. Spôsob platby musel vyvolať u nadobúdateľa majetku pochybnosti o správnosti takejto úhrady. Kupujúci preto neboli dobromyseľní. Pokiaľ ide o následný predaj Ing. Q. S. dňa 23.11.2004, v zmysle jeho výpovede bol predsedom predstavenstva úpadcu a vedel o celom procese predaja nehnuteľností počnúc dohody s fondom o započítaní a spôsobe platby. Preto si musel byť vedomý, že môže ísť o porušenie zákona. Ani on nebol dobromyseľný držiteľ. Pokiaľ ide o darovaciu zmluvu zo dňa 23.11.2004, ktorou boli predmetné nehnuteľnosti darované V. S. žalobkyni, nebola splnená 10 ročná lehota dobromyseľného užívania nehnuteľností. Z vyššie uvedeného vyplýva, že úpadca porušil zmluvné a zákonné povinnosti spojené s predajom podniku, o čom nadobúdatelia mali vedomosť a preto držba a užívanie predmetných nehnuteľností nebolo dobromyseľné a nemohli nadobudnúť ani vlastnícke právo vydržaním. Preto súd prvej inštancie žalobu zamietol.

6. Proti rozhodnutiu súdu podal odvolanie žalobca. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojim rozhodnutím č. k. 2Obo/35/2016-497 zo dňa 30.01.2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 10Cbi/32/2010-441 zo dňa 21.09.2016 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR sa stotožnil so záverom súdu, ktorý zamietol návrh žalovanej na doplnenie dokazovania, keď jeho návrh na vypočutie svedkov považoval so zreteľom na zistený skutkový stav za bezpredmetný. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vec posúdil, z ktorého dôvodu nedostatočne zistil skutkový stav, keď nadobudnutia vlastníctva žalobkyňou posudzoval len na základe vydržania. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na Nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 549/2015-33 zo dňa 16.03.2016, v zmysle ktorého aj keď Občiansky zákonník explicitne neupravuje všeobecný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam od nevlastníka iba na základe dobrej viery nadobúdateľa, s výnimkou vydržania, nemožno bezvýnimočne tvrdiť, že samotná absencia vlastníckeho práva prevodcu

povedie automaticky k neplatnosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytnutá široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom. Taktiež sa touto otázkou zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky III. ÚS/415/2015 a v náleze III. ÚS/247/2014.

7. Krajský súd ako súd prvej inštancie vec opätovne prerokoval, doplnil dokazovanie v intenciách právneho názoru Najvyššieho súdu SR č. k. I. ÚS 549/2015-33 zo dňa 16.03.2016 a po doplnení dokazovania zistil nasledovný skutkový stav:

8. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 19 ods. 1, ods. 2 ZKV, § 4 ods. 1 zákona č. 162/95 Z. z. Katastrálneho zákona, § 41 ods. 1 zákona č. 162/95 Z. z. Katastrálneho zákona, § 19a ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 92/91 Zbierky o veľkej privatizácii, § 39 OZ, § 129 ods. 1 OZ, § 130 ods. 1, ods. 2 OZ, § 470 ods. 1, ods. 2 C. s. p. § 391 ods. 2 C. s. p.

9. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 162 ods. 1 písm. a/ C. s. p. a ustanovenie § 164 C. s. p. a uviedol, že v prípade vylučovacej žaloby je potrebné uviesť, že žalobu na vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty je treba odlišovať od žaloby na určenie vlastníckeho práva. Osoba ktorá podala žalobu o vylúčenie veci z konkurznej podstaty musí preukázať nie len to, že vec nemala byť do súpisu zaradená, ale aj to, že právo vylučujúce zaradenie veci do podstaty náleží jej, t. j. vec je v jeho vlastníctve, spoluvlastníctve alebo držbe. Táto osoba bude vo vylučovaní úspešná len vtedy ak preukáže, že jej patrí subjektívne právo, napr. vlastnícke právo, ktoré vylučuje zapísanie majetku do súpisu konkurznej podstaty. Skutočnosť, že nehnuteľnosti sú zapísané v katastri nehnuteľností na žalobcu (tretiu osobu) ešte neznamená, že sú zapísané právom. Zápis v katastri nehnuteľností sice zakladá vlastnícke právo, ale toto nie je nemeniteľné. Platí to dovedy, pokiaľ sa nepreukáže opak (§ 70 zákona č. 162/95 Z. z.). Do súpisu konkurznej podstaty sa zapisuje aj majetok tretích osôb, ktoré tieto nadobudli na základe neplatných právnych úkonov, takýto majetok správca konajúci s odbornou starostlivosťou môže a musí zapísať do súpisu majetkových podstát. Na absolútnu neplatnosť musí súd prihliadať ex offa a vyriešiť otázku neplatnosti ako prejudiciálnu.

10. Súd prvej inštancie hodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom prihliadol na záväzný právny názor odvolacieho súdu. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, žalovaného, svedkov V. Q. S. a Ing. W. D., listinnými dôkazmi: výpis z LV č. XXXX, kat. úz. T., notárska zápisnica N 128/2004, NZ 83681/2004 zo dňa 23.11.2004, kúpna zmluva uzatvorená medzi predávajúcim Vodohospodárskymi stavbami a.s. Nitra a kupujúcimi C. H. s manželkou V. a V. W. W. s manželkou N. zo dňa 12.10.2000, vrátane Dodatku č. 1, kúpna zmluva zo dňa 16.07.2001 uzatvorená medzi predávajúcimi manželmi H. a manželmi W. a kupujúcimi manželmi W.. Súhlas na odpredaj nehnuteľného majetku zo dňa 31.08.2000 a súvisiace doklady, Dohoda o vzájomnom započítaní pohľadávok uzavretá medzi FNM SR, Kovospol Nitra s.r.o. a Vodohospodárske stavby a.s. Nitra zo dňa 21.02.2001, kúpna zmluva uzavretá medzi úpadcom a Kovospol Nitra spol. s r.o., výzva Krajského súdu v Bratislave podľa § 19 ods. 2 ZKV, zmluva č. 48/92 uzatvorená medzi FNM SR a Vodohospodárske stavby a.s. Nitra, konkurzná prihláška, zápisnica o výsluchu svedka V. C. Q. v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 9Cbi 28/2010, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi založenými v spise, písomnými a ústnymi prednesmi právnych zástupcov sporových strán a zistil nasledovný skutkový stav:

11. Je nesporné, že žalobkyňa svoje vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti zapísanej do konkurznej podstaty osvedčuje listom vlastníctva č. XXXX, je preto osobou konkurzom dotknutou a k podaniu návrhu na vylúčenie veci zo súpisu oprávnenou. Je taktiež nesporné, že úpadca nadobudol predmetnú nehnuteľnosť od FNM SR na základe privatizačnej zmluvy, preto sa na tento prevod vzťahujú okrem všeobecných predpisov aj špeciálny právny predpis a to zákon č. 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii. Z citovaných ustanovení zákona o veľkej privatizácii vyplýva, že zákon o veľkej privatizácii ako osobitný právny predpis vzťahujúci sa na privatizáciu majetku štátu, špecificky upravuje otázku neplatnosti právnych úkonov, vykonaných v súvislosti s privatizovaným majetkom, a to nielen právnych úkonov medzi nadobúdateľom privatizovaného majetku a tretou osobou, ale aj všetkých na ne nadväzujúcich právnych úkonov. Zákonodarca s účinnosťou od 14.09.1995 zaviedol do zákona o veľkej

privatizácii § 19a, ktorý postihuje právne úkony, vykonané v rozpore s predmetným ustanovením, absolútnou neplatnosťou. Ak aj zákonodarca umožnil kupujúcim prevádzať majetok s predchádzajúcim súhlasom FNM SR, tak len s rozvázovacou podmienkou, že v prípade, ak predávajúci poruší povinnosti uložené ustanovením § 19a, t. j. nepoužije výnos z predaja privatizovaného majetku na splatenie záväzkov voči FNM SR, právne úkony (prevod privatizovaného majetku), ako aj nadväzujúce právne úkony (akékoľvek ďalšie prevody) sú zo zákona neplatné. Nakoľko k prevodu predmetnej nehnuteľnosti na právneho predchodcu žalobcu došlo na základe kúpnej zmluvy zo dňa 12.10.2000, t. j. po zavedení novely § 19a zákona o veľkej privatizácii (účinná od 14.09.1995), na platnosť prevodu sa vyžadovalo splnenie oboch podmienok stanovených v § 19a ods. 2 a 3 zákona o veľkej privatizácii, v opačnom prípade sú úkony nadobúdateľa a na ne nadväzujúce úkony týkajúce sa prevodu privatizovaných nehnuteľností neplatné. Porušenie citovaných podmienok má za následok absolútnu neplatnosť právnych úkonov týkajúcich sa prevodu privatizovaného majetku.

12. Na základe zmluvy č. 48/92 zo dňa 27.07.1992 došlo k prevodu vlastníckeho práva k veciam, iným právam a iným majetkovým hodnotám, ktoré slúžia alebo vzhľadom na svoju povahu majú slúžiť k prevádzkovaniu časti podniku z FNM SR na Vodohospodárske stavby a.s. a to v súlade so zákonom č. 91/1992 Zb. Písomnou žiadosťou o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku zo dňa 28.07.2000 žiadali Vodohospodárske stavby a. s. Nitra FNM SR o súhlas s odpredajom nehnuteľností, okrem iného aj tých, ktoré sú predmetom sporu. Žiadosť spracovala sekcia sledovania pohľadávok FNM SR a bola predložená výkonnému výboru spolu s návrhom uznesenia a kartou žiadateľa. V karte žiadateľa sa uvádza, že „vzhľadom k tomu, že situácia dospela až do štádia, že v súčasnosti hrozí zahájenie exekúcií takmer na celý majetok kupujúceho, treba privítať snahu PKB a.s. pobočka Nitra, ako majoritného záložného veriteľa, postupovať spoločne s FNM SR. Ak budeme vychádzať z hodnoty tohto majetku podľa znaleckých posudkov je v súčasnosti založený v prospech PKB majetok vo výške 40,7 mil. Sk a v prospech FNM SR majetok vo výške 4,8 mil. Sk. Za predpokladu, že pri predaji majetku budú výnosy z predaja nehnuteľností rozdelené medzi oboch veriteľov minimálne v pomere hodnoty záložných práv, bolo doporučené výkonnému výboru schváliť žiadosť kupujúceho podľa priloženého návrhu uznesenia. Listom zo dňa 31.08.2000 FNM SR na základe žiadosti Vodohospodárske stavby a.s. so sídlom v Nitre zo dňa 31.07.2000 a v súlade s uznesením Výkonného výboru FNM č. 16/35/00 zo dňa 22.08.2000 udelil súhlas na uvoľnenie záložného práva a odpredaj nehnuteľného majetku podľa zoznamu špecifikovaného v súhlase za podmienky, že výnos z tohto predaja - podľa predložených znaleckých posudkov ohodnotený vo výške 4,8 mil. Sk - použije kupujúci na úhradu svojich záväzkov voči FNM SR. Dňa 12.10.2000 uzatvoril úpadca ako predávajúci s kupujúcimi C. H. s manželkou V. a V. W. W. s manželkou N. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod predmetných nehnuteľností. Dňa 16.07.2001 uzatvoril V. H. s manželkou a V. W. W. s manželkou ako predávajúci s V. Q. S. s manželkou I. ako kupujúcimi kúpnu zmluvu, ktorými boli prevedené predmetné nehnuteľnosti. Darovacou zmluvou zo dňa 23.11.2004 spísanou vo forme notárskej zápisnice N 128/2004 notárkou JUDr. Zuzanou Matejovovou, so sídlom v Nitre boli predmetné nehnuteľnosti prevedené na žalobkyňu. Úpadca na základe udeleného súhlasu predal nehnuteľnosti nielen právnym predchodcom žalobcu, ale aj ďalším subjektom, jedným z nich bola spoločnosť Kovospol Nitra spol. s r.o. Spoločnosti Kovospol Nitra, spol. s r.o. úpadca predal nehnuteľnosti kúpnu zmluvou zo dňa 21.02.2001, za kúpnu cenu vo výške 11.801.460,- Sk. Z tohto predaja úpadca evidoval voči spoločnosti Kovospol Nitra, spol. s r.o. pohľadávku vo výške dojednanej ceny, t. j. v sume 11.801.460,- Sk.

13. Žalobca sa žalobou zo dňa 30.7.2010 domáhal vylúčenia nehnuteľností z konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a.s. Nitra, tak ako je špecifikované v žalobe, pričom svoj návrh odôvodnil tým, že nehnuteľnosti nadobudol na základe darovacej zmluvy od rodičov Ing. Q. S. a I. I. S., ktorí riadne zaplatili kúpnu cenu predávajúcim manželom H. a manželom W., ktorí predmetné nehnuteľnosti nadobudli kúpnu zmluvou do dňa 12.10.2000, kde predávajúcim boli Vodohospodárske stavby, a. s.. Žalobca má tiež vedomosť o tom, že Fond národného majetku SR súhlas na odpredaj dal 31.8.2000 s tým, že Vodohospodárske stavby mali zaplatiť na účet Fondu národného majetku SR 4,8 mil Sk. K úhrade uvedenej platby došlo tak, že medzi Fondom národného majetku SR a Vodohospodárskymi stavbami a. s. Nitra došlo k započítaniu pohľadávok so spoločnosťou Kovospol Nitra s. r. o.. Výzvou Krajského súdu v Bratislave zo dňa 5.5.2010, doručenou žalobcovi dňa 12.7.2010

mu bola uložená 30-dňová lehota na podanie žaloby v zmysle § 19 ods. 2 ZKV o vylúčenie veci z konkurznej podstaty úpadcu, z dôvodu žiadosti správkynke konkurznej podstaty JUDr. Martiny Mrázovej. Žiadosť odôvodnila tým, že úpadca si po súhlase Fondu národného majetku SR k prevodu predmetných nehnuteľností nespĺnil svoju zákonnú povinnosť, nakoľko žiadna kúpna cena na účet Fondu národného majetku SR uhradená nebola. Uviedol, že úpadca bol a je nepretržite vlastníkom tohto nehnuteľného majetku, nakoľko tento bol prevedený na žalobcu na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Uvedené nehnuteľnosti nadobudol úpadca od Fondu národného majetku SR na základe privatizačnej zmluvy, na tento prevod sa vzťahujú nie len všeobecné právne predpisy, ale aj špeciálne právne predpisy a to zákon č. 92/91 Zb. Zákonodarca s účinnosťou od 14.9.1995 zaviedol do Zákona o veľkej privatizácii § 19a, ktorý postihuje právne úkony vykonané v rozpore s predmetným ustanovením absolútnou neplatnosťou. Teda ak predávajúci poruší povinnosti uložené ustanovením § 19a, t. j. nepoužije výnos z predaja privatizovaného majetku na splatenie záväzkov voči Fondu národného majetku SR, právne úkony, ako aj nadväzujúce právne úkony (akékoľvek ďalšie prevody) sú zo zákona neplatné. V kúpnej zmluve medzi právnymi predchodcami žalobcu a úpadcom boli dojednané také podmienky uhradenia kúpnej ceny, ktoré sú v priamom rozpore s § 19a zákona č. 92/91 Zb., právny úkon - kúpna zmluva je preto absolútne neplatným právnym úkonom. Keďže kúpna zmluva je neplatná pre rozpor so zákonom, neplatnou sú tiež zmluva o prevode vlastníctva a darovacia zmluva.

14. Súd prvej inštancie sa pridrižiava právnym záverom odvolacieho súdu, ktorý vo svojom rozhodnutí č. k. 2Obo/6/2013-326 zo dňa 26.02.2014 vyslovil názor, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému započítaniu pohľadávok medzi Fondom národného majetku SR a Vodo hospodárskymi stavbami. Z čl. I bod 1 a 2 Dohody o vzájomnom započítaní vyplýva, že Vodo hospodárske stavby stratili postavenie veriteľa vo vzťahu k pohľadávke 11.801.460,- Sk, pričom novým veriteľom tejto pohľadávky sa stal FNM SR. Nakoľko Vodo hospodárske stavby nemali voči FNM SR v dohode uvedenú pohľadávku (veriteľom tejto pohľadávky už bol bezodplatne FNM SR), podľa čl. I bod 4 nemohlo dôjsť k platnému započítaniu. Predmetom dohody neboli vzájomné pohľadávky medzi FNM SR a Vodo hospodárskymi stavbami a preto nemohlo dôjsť k stretu vzájomných pohľadávok ako i k zániku pohľadávky FNM SR v čl. I bod 3 uvedenej dohody. Neurčitosť pohľadávky v zmluve o jej započítaní spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o započítaní podľa § 37 OZ. Navyše pohľadávka započítavaná fondom, t. j. 24.954.000,- Sk a príslušenstvo nie je určitá. Preto úpadca postupoval pri predaji privatizovaných nehnuteľností v rozpore s § 19a zák. č. 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii, nakoľko získanými prostriedkami prednostne neuhradil svoj záväzok voči fondu. Tiež Najvyšší súd SR jednoznačne skonštatoval, že zo znenia kúpnej zmluvy z 12.10.2000 (t. j. kúpna zmluva medzi Vodo hospodárskymi stavbami a C. H. a W.) vyplýva, že kúpna cena 4.458.600,- Sk a 85.060,- Sk nebola v zmysle prísľubu obsiahnutého v písomnej žiadosti úpadcu o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku, ako aj podľa § 19a zák. o veľkej privatizácii, poukázaná na účet fondu, ale na účet súdnej exekútorky. Úpadca preukazoval splnenie svojej povinnosti (prednostná úhrada súm 6.866.021,- Sk a 4.800.000,- Sk) v prospech fondu dohodou zo dňa 21.02.2001.

15. Súd prvej inštancie na základe právneho názoru odvolacieho súdu vychádzal z toho, že žalobkyňa svoje vlastnícke právo k vylučovaným nehnuteľnostiam doložila neplatnými zmluvami.

16. Odvolací súd zotrval na právnych záveroch, vyslovených už v poradí prvom zrušujúcom uznesení č. k. 2Obo/6/2013 zo dňa 26.02.2014, keď dospel k záveru, že žalobkyňa svoje vlastnícke právo k vylučovaným nehnuteľnostiam doložila neplatnými zmluvami (str. 19 druhý odsek v poradí prvého zrušujúceho uznesenia). Považoval však za nesprávne, ak súd prvej inštancie posudzoval dobromyseľnosť žalobkyne len v súvislosti s vydržaním, a to s odkazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 549/2015-33 zo dňa 16.03.2016 (ďalej aj ako „ústavný súd“) (ďalej aj ako „Nález“).

17. Vzhľadom k tomu, že v intenciách Nálezu je dobromyseľnosť možné posudzovať len pre prípad nadobúdania od nevlastníka, manželia W. a manželia H. uzatvorili kúpnu zmluvu s vlastníkom a preto zaoberať sa ich dobromyseľnosťou je zbytočné, a i) kúpna zmluva je neplatná pre jej rozpor so zákonom. Aplikovať dobrú vieru pri nadobúdaní nehnuteľností manželmi W. a manželmi H. od vlastníka - úpadcu v zmysle Nálezu nie je možné.

18. Ústavný súd vo svojom Náleze zdôrazňuje povinnosť všeobecných súdov posúdiť dobrú vieru nadobúdateľa s ohľadom na individuálne okolnosti každého prípadu. Manželia W. a manželka H. uzatvorili dňa 12.10.2000 so žalovaným kúpnu zmluvu (ďalej aj ako „kupujúci 1“), (ďalej aj ako „Kúpna zmluva 1“). Z vykonaného dokazovania vyplýva, že:

-kupujúci 1 mali vedomosť o udelení súhlasu fondu s uvoľnením záložného práva a predajom v súhlase špecifikovaných nehnuteľností (súhlas fondu zo dňa 31.08.2000), preto museli (a mali) vedieť o podmienkach stanovených v §19a Zákona o veľkej privatizácii, limitujúcich platnosť Kúpnej zmluvy 1;
-kupujúci 1 mali vedomosť o tom, že voči predávajúcemu prebieha exekúcia a nehnuteľnosti, ktoré nadobúdajú Kúpnu zmluvou 1, sú spísané súdnou exekútorou; preto museli (a mali) vedieť, že v priebehu exekúcie nie je možné speňažiť nehnuteľnosť povinného iným spôsobom ako v exekučnej dražbe.

19. Napriek vyššie uvedenému kupujúci 1 nielen uzatvorili Kúpnu zmluvu 1, ktorej podmienky boli v priamom rozpore s § 19a Zákona o veľkej privatizácii, Kúpnu zmluvu 1 uzatvorili počas exekučného konania, teda v rozpore s postupom upraveným v Exekučnom poriadku. V danej veci je akýkoľvek súhlas súdnej exekútorke právne irelevantný. Z uvedeného vyplýva, že zmluvná voľnosť oboch strán pri uzatváraní kúpnej zmluvy bola obmedzená a právny úkon nemohol byť vykonaný slobodne a ani vážne.

20. Dňa 16.07.2001 uzatvorili kupujúci 1 kúpnu zmluvu s Ing. Q. S. s manželkou (ďalej aj ako „Kúpna zmluva 2“), ktorí od nich nadobudli časť nehnuteľnosti úpadcu (V. Q. S. s manželkou ďalej aj ako „kupujúci 2“). Z Kúpnej zmluvy 2 vyplýva, že kúpnu cenu kupujúci 2 uhradili už dňa 15.10.2000, teda len tri dni po uzatvorení Kúpnej zmluvy 1. Z vyššie uvedeného vyplýva, že Ing. Q. S., predseda predstavenstva úpadcu čiastočne financoval kúpu nehnuteľností kupujúcimi 1. O vopred dohodnutom postupe medzi kupujúcimi 1 a kupujúcimi 2 svedčí aj výpoveď samotného predsedu predstavenstva V. Q. S. ako svedka v tomto konaní.

21. Podľa názoru žalovaného kupujúci 1 len simulovali kúpu celej nehnuteľnosti. Napriek tomu, že v samotnej Kúpnej zmluve 1 ďalšie (následné) prevody uvedené nie sú, ako vyplýva z výpovede Ing. Q. S. a následných prevodov, tieto boli podmienkou k uzatvoreniu Kúpnej zmluvy 1.

22. Dňa 23.11.2004 V. Q. S. s manželkou notárskou zápisnicou darovali nehnuteľnosti, nadobudnuté Kúpnu zmluvou 2, žalobkyni.

23. Ing. Q. S. ako predseda predstavenstva úpadcu previedol pred vyhlásením konkurzu takmer celý majetok úpadcu na tretie osoby, pričom časť nehnuteľností nadobudol on sám a jemu blízke osoby. Vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré predchádzali rozpredaju majetku úpadcu, nie je možné považovať konanie V. Q. S. za konanie v dobrej viere, a zároveň aj bez ohľadu na iné porušenia právnych predpisov je zjavne aj v rozpore s dobrými mravmi.

24. Keďže V. Q. S. s manželkou sporné nehnuteľnosti do vlastníctva nemohli objektívne nadobudnúť ani na základe dobrej viery, nemohli ich ani v dobrej viere darovať svojej dcére a táto ich nemohla v dobrej viere prijať. Akákoľvek konštrukcia vyvodenia „dobrej viery“ žalobkyne je preto neakceptovateľná.

25. Posúdenie individuálnych okolností pri prevodoch sporných nehnuteľností, počnúc kupujúcimi 1 a žalobkyňou končiac, musí jednoznačne viesť k záverom o absencii dobromyselnosti všetkých, ktorí sa týchto prevodov zúčastnili.

26. Súd prvej inštancie sa na základe právneho názoru odvolacieho súdu č. k. 2Obo/35/2016-497 zo dňa 30.01.2018 zameril na preukázanie vlastníckeho práva žalobcu k vylučovaným nehnuteľnostiam podľa § 129 a nasl. OZ, nakoľko žalobkyňa nedoložila svoje vlastnícke právo platnými kúpno-predajnými zmluvami.

27. Súd prvej inštancie uznesením na pojednávaní dňa 03.05.2018 nepripustil vypočutie navrhnutých svedkov p. H., p. W., jednak z dôvodu právneho záveru odvolacieho súdu v rozhodnutí č. k. 2Obo/35/2016-497 zo dňa 30.01.2018, ako i z dôvodu, že ich vypočutie je vzhľadom na zistený skutkový stav bezpredmetný. Súd zamietol návrh aj na pripojenie spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Cbi/27/2010, v ktorom podľa zistenia súdu prvej inštancie má súd riešiť otázku dobrých mravov. Otázka posudzovania dobrých mravov žalobcu v konaní sp. zn. 8Cbi/27/2010 môže byť iná ako v tomto konaní. Okrem toho súd prvej inštancie si túto otázku vyrieši sám.

28. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie ohľadne dobromyseľnosti (dobrej viery) žalobkyne a za týmto účelom nariadil pojednávanie na 03.05.2018.

29. V zmysle Nálezu Ústavného súdu SR č. k. I.ÚS/549/2015-33 zo dňa 16.03.2016 (na ktorý poukázal odvolací súd), súd prvej inštancie posudzoval dobrú vieru nadobúdateľa v zmysle § 129 a nasl. OZ (nakolko žalobkyňa nedoložila svoje vlastnícke právo platnými kúpno-predajnými zmluvami) s ohľadom na individuálne okolnosti tohto prípadu.

30. Súd prvej inštancie na základe právneho záveru odvolacieho súdu sa zaoberal otázkou dobromyseľnosti žalobkyne, ktorá je vedená ako vlastníčka nehnuteľnosti nachádzajúcich sa na LV č. XXXX., kat. územie T., zastavané plochy a nádvorja, parc. č. XXXX/X o výmere 122 m², a parc. č. XXXX o výmere 117 m², ako aj dobromyseľnosti manželov H. a W., od ktorých nadobudol predmetné nehnuteľnosti otec žalobkyne V. Q. S., ktorý predmetné nehnuteľnosti daroval svojej dcére na základe darovacej zmluvy V 6529/2004 zo dňa 23.11.2004. Už pri kúpe predmetných nehnuteľností od Vodo hospodárskych stavieb nemohli byť kupujúci C. H. a V. W. W. dobromyseľní, nakolko kúpna cena 4.458.600,- Sk a 85.060,- Sk nebola v zmysle prísľubu obsiahnutého v písomnej žiadosti úpadcu o vyslovenie súhlasu na odpredaj časti majetku, ako aj podľa § 19a zák. o veľkej privatizácii, poukázaná na účet fondu, ale na účet súdnej exekútorky. Túto skutočnosť konštatoval už Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí č. k. 2Obo/6/2013-326 zo dňa 26.02.2014. Následne ani ďalší kupujúci V. Q. S. nemohol byť dobromyseľný. Ten bol v tom čase predsedom predstavenstva úpadcu a vedel o tom, že úpadca má veľké finančné problémy, vedel o dlhoch voči Prvej komunálnej banke a Sociálnej poisťovni, ktoré zastupovala súdna exekútorka JUDr. Šupová. Vedel aj o trojdochode medzi FNM SR, a.s., úpadcom a Kovospolom, ktorú pripravil FNM SR. Aj táto trojdochoda bola v rozpore s §19a zákona o veľkej privatizácii. Súd prvej inštancie k tomu dodáva, že ustanovenie §19a zákona o veľkej privatizácii má kogentný charakter a preto neumožňuje fondu modifikovať zákonom uloženú povinnosť použiť prostriedky získané z predaja privatizovaného majetku prednostne na úhradu záväzkov dlžníka voči fondu. Ako vyplýva aj z dôvodovej správy, ustanovenie § 19a zabezpečuje určitú ingerenciu fondu vo vzťahu k privatizovanému majetku nachádzajúceho sa u nadobúdateľa, ktorý ešte nesplatil celú kúpnu cenu. Účelom je zabezpečiť sledovanie stavu majetku, ako aj zabrániť prípadnému prevodu majetku, alebo jeho založeniu v prospech ďalšieho subjektu. Ak zákonodarca podmienil platnosť prevodu privatizovaného majetku udelením predchádzajúceho súhlasu fondu a použitím získaných prostriedkov v prospech záväzkov voči fondu, potom je zjavné, že tým vytvoril zákonný rámec pre nakladanie s privatizovaným majetkom v súlade s celospoločenským záujmom, pričom akékoľvek porušenie nastavených podmienok spôsobuje bez ďalšieho neplatnosť právneho úkonu. Dohodnutý spôsob odplaty aj bez ďalšieho spôsobuje v súlade s §19a zák. č. 92/1991 Zb. neplatnosť zmluvy pre rozpor so zákonom ustanovenými podmienkami.

31. Úpadca ako predávajúci a C. H. a Ing. W. W. ako kupujúci si priamo v kúpnej zmluve dohodli také podmienky zaplatenia kúpnej ceny (kúpna cena bude vyplatená na účet súdnej exekútorky JUDr. Edity Šupovej), ktoré boli v priamom rozpore so zák. č. 92/1991 Zb., čo samo o sebe spôsobuje neplatnosť zmluvy. Samotný spôsob platby musel vyvolať u nadobúdateľa majetku pochybnosti o správnosti takejto úhrady. Pokiaľ ide o následný predaj Ing. Q. S. dňa 23.11.2004, v zmysle jeho výpovede bol predsedom predstavenstva úpadcu a vedel o celom procese predaja nehnuteľností, počnúc dohody s fondom o započítaní a spôsobu platby. Preto si musel byť vedomý, že môže ísť o porušenie zákona. Ani on nebol dobromyseľný držiteľ. Kupujúci C. H. a V. W. W. a následne V. Q. S. s prihliadnutím na všetky okolnosti a povahu daného prípadu museli mať pochybnosti o tom, že im predmetné nehnuteľnosti patria

a teda, že nemôžu byť oprávnení držiteľia. Preto ani žalobkyňa nemôže byť dobromyseľná.

32. Súd prvej inštancie poukazuje na to, že slovenské právo je ovládané zásadou, podľa ktorej nadobudnutie vlastníckeho práva od nevlastníka nie je možné, pretože nikto nemôže previesť na druhého viac práv než má on sám. Ak by sa prijal záver o možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva od nevlastníka a s ohľadom na dobrú vieru, t. j. dobromyseľnosť nadobúdateľa, teda mimozákonný rozsah inštitútu vydržania, išlo by o opomenutie hmotnoprávnej úpravy a porušenie dobrej viery nadobúdateľa nad právnu zásadu - nikto nemôže na druhého previesť viac práv než má sám. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva. Ak je prvotná kúpna zmluva neplatná, nestal sa prvý kupujúci vlastníkom predmetu predaja, preto ten kto ho kúpil od prvého nadobúdateľa nemá vlastnícke právo, ktoré by malo byť odvodené od vlastníckeho práva kupujúceho. Pokiaľ žalobkyňa namieta, že bola pri kúpe predmetných nehnuteľností dobromyseľná a že je potrebné skúmať dobromyseľnosť aj predchádzajúcich vlastníkov predmetnej nehnuteľnosti, k uvedenému súd prvej inštancie poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/223/2016, v ktorom súd uviedol, že absolútna neplatnosť právneho úkonu (negotium nullum) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege), v dôsledku čoho sa naň hľadí tak, ako keby nebol nikdy urobený. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva. Aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 3Cdo/144/2010 konštatoval, že ak je prvotná kúpna zmluva neplatná, nestal sa prvý kupujúci vlastníkom predmetu predaja, preto ten, kto ho kúpil od prvého nadobúdateľa, nemá vlastnícke právo, ktoré by malo byť odvodené od vlastníckeho práva prvého kupujúceho. V rozhodnutí sp. zn. 5MCdo 12/2011 najvyšší súd vyslovil právny názor, podľa ktorého „platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť“. V rozhodnutí sp. zn. 2MCdo 20/2011 uzavrel, že „ani existencia platnej zmluvy medzi prevodcom a nadobúdateľom nemôže spôsobiť prevod vlastníckeho práva na nadobúdateľa, ak prevodca sám nebol vlastníkom, alebo ak neexistuje výslovné zákonné ustanovenie, ktoré by ustanovovalo opak.

33. K otázke vplyvu absolútnej neplatnosti právneho úkonu na práva dobromyseľných nadobúdateľov sa vyjadril ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 50/2010, v ktorom poukázal na zásadu rímskeho práva (nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet), v zmysle ktorej nikto nemôže previesť na iného právo, ktoré sám nemá. Zdôraznil, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť. Neplatný právny úkon ale nemá právne následky, aké má platný právny úkon; na jeho základe preto nedochádza k prevodu nehnuteľnosti. I keď v prípade neplatného právneho úkonu o prevode nehnuteľnosti „prevedených“ ďalej na iných nadobúdateľov svedčí v prospech týchto ďalších nadobúdateľov „modus“, chýba im „titulus“. Dobrá viera týchto ďalších nadobúdateľov je významná len potiaľ, že im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§ 129 a nasl. OZ). Dobrej viere ale súčasný právny poriadok žiadne iné právne následky nepriznáva. Ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi, nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo. Teda pokiaľ zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má skutočnosť prevahu nad zápisom v katastri.

34. Na rovnakom právnom názore ohľadne možnosti nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosti od toho, kto nie je (nebol) jej vlastníkom, zotrváva aj odborná právnická literatúra, v ktorej sa uvádza napríklad to, že „vo vzťahu k možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy sa možno stotožniť s právnym názorom, podľa ktorého Občiansky zákonník de lega lata možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka neupravuje ako pravidlo, ale len ako výnimku z pravidla a dobromyseľnosť kupujúceho nemôže nahradiť chýbajúce vecné oprávnenie právneho predchodcu predávajúceho. Tieto výnimky z pravidla nemožno ľubovoľne rozširovať bez toho, aby takúto možnosť zákonodarca pripustil.

35. Preto súd prvej inštancie zastáva názor, ktorý vychádza aj naďalej zo zásady, podľa ktorej nikto

nemôže previesť na iného viac práv ako má sám. K odlišným záverom nevedie de lege lata ani zásada hodnovernosti (materiálnej publicity) katastra nehnuteľností, ktorá má za cieľ zabezpečiť čo najväčšiu istotu v právnych vzťahoch k nehnuteľnostiam. Táto zásada je vyjadrená v ustanovení § 70 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon). „V zmysle tejto zásady platí, že čo je zapísané v katastri nehnuteľností, to sa považuje za správne a v súlade so skutočným stavom, aj keby tomu tak nebolo. Ide o právnu domnienku, ktorá chráni dôveru každého v správnosť údajov katastra. Táto domnienka je však vyvrátiteľná, t. j. údaje prestanú byť hodnoverné a záväzné, ak sa preukáže opak“

36. Podľa súdu prvej inštancie žalobca ani pôvodní vlastníci predmetných nehnuteľností, manželka H. a manželka W., nespĺnili kritéria kladené na dobromyseľnosť nadobúdateľov. Mali vedomosť o udelení súhlasu fondu s uvoľnením záložného práva a predajom (súhlas fondu zo dňa 31.08.2000), preto museli resp. mali vedieť o podmienkach stanovených v §19a zák. č. 92/1991 Zb., limitujúcich platnosť kúpnej zmluvy. Vedeli, že voči predávajúcemu prebieha exekúcia a kúpna cena za nehnuteľnosti, ktoré nadobúdajú kúpnu zmluvou bude uhradená súdnej exekútorke JUDr. Edite Šupovej. Preto museli vedieť, že v priebehu exekúcie nie je možné speňažiť nehnuteľnosť povinného iným spôsobom ako v exekučnej dražbe. Uzatvorili teda kúpnu zmluvu, ktorej podmienky boli v priamom rozpore s § 19a zák. č. 92/1991 Zb. Okolností tohto prípadu súd nepovažuje za okolností hodné osobitného zreteľa, keďže žalobkyňa nadobudla predmetné nehnuteľnosti na základe právnych úkonov, kde na začiatku bol pôvodným vlastníkom úpadca, ktorý nadobudol predmetné nehnuteľnosti od FNM SR na základe privatizačnej zmluvy. Úpadca vedel o obmedzeniach a povinnostiach, ktoré platia pre nadobúdateľa majetku štátu podľa Zák. o veľkej privatizácii, a vedel že v prípade, ak nebudú dodržané podmienky ust. § 19a predmetného zákona, akýkoľvek predaj majetku bude neplatný.

37. Dňa 16.07.2001 uzatvorili manželka H. a manželka W. s V. Q. S. s manželkou kúpnu zmluvu a nadobudli od nich časť nehnuteľnosti úpadcu, pričom kúpnu cenu uhradili už dňa 15.10.2000, teda len tri dni po uzatvorení zmluvy H. a W. so žalovaným. Takýto postup je prinajmenšom neštandardný a vyvoláva pochybnosti o dobromyseľnosti zúčastnených strán.

38. Dňa 23.11.2004 V. Q. S. s manželkou, notárskou zápisnicou darovali nehnuteľnosti, nadobudnuté Kúpnu zmluvou 2, žalobkyňi. Je nepochybné, že V. Q. S. ako predseda predstavenstva úpadcu previedol pred vyhlásením konkurzu takmer celý majetok úpadcu na tretie osoby, pričom časť nehnuteľností nadobudol on sám a jemu blízke osoby. Vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré predchádzali rozpredaju majetku úpadcu, nie je možné považovať konanie V. Q. S. za konanie v dobrej viere a jeho konanie je zjavne aj v rozpore s dobrými mravmi. Nakoľko V. Q. S. s manželkou sporné nehnuteľnosti do vlastníctva nemohli objektívne nadobudnúť ani na základe dobrej viery, nemohli ich ani v dobrej viere darovať svojej dcére a táto ich nemohla v dobrej viere prijať.

39. Súd prvej inštancie posúdil daný prípad s ohľadom na všetky okolnosti pri prevodoch sporných nehnuteľností a jednoznačne dospel k záverom, že ani jeden prevodca nehnuteľnosti nebol dobromyseľný.

40. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie žalobu zamietol.

41. Súd prvej inštancie zamietol aj návrh žalobkyne na prerušenie konania do skončenia veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/27/2010 z dôvodu, ako už vyššie uviedol, že v konaní sp. zn. 8Cbi/27/2010 má súd riešiť otázku dobrých mravov, pričom otázka posudzovania dobrých mravov žalobcu v konaní sp. zn. 8Cbi/27/2010 môže byť iná, ako v tomto konaní. Okrem toho otázku preukázania dobrých mravov zo strany žalobkyne si súd vyrieši sám.

42. Proti uvedenému rozsudku sa v zákonom stanovenej lehote odvolala žalobkyňa prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu, ktorá podané odvolanie odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) C. s. p.

43. Pokiaľ ide o zamietnutie návrhu žalobcu na prerušenie konania do rozhodnutia veci vedenej pod sp.

zn. 8Cbi/27/2010, žalobkyňa uvádza, že v predmetnej veci navrhla prerušiť konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/27/2010 keď mala za to, že sa jedná o konanie v ktorom sa rozhoduje o žalobe žalobcov C. H. a V. H., V. W. W. a N. W., pričom predmet konania sa týka platnosti kúpnej zmluvy, ktorou títo nadobudli nehnuteľnosti od úpadcu. Títo neskôr časť týchto nehnuteľností, tvoriacich predmet sporu previedli na rodičov žalobkyne, ktorí následne darovali predmet sporu na žalobkyňu. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie NSSR sp. zn. 2Obo/20/2016 zo dňa 30.11.2017, ktoré sa má týkať konania úpadcu a manželov H. a W.. V tomto uznesení podľa názoru žalobkyne sa Najvyšší súd SR podrobne zaoberá otázkou ich dobromyseľnosti pri nadobudnutí vlastníckeho práva. Pokiaľ teda súd prvej inštancie odvodzuje neplatnosť zmlúv nás žalobcov od neplatnosti zmluvy manželov H. a W. a neplatnosť týchto zmlúv je predmetom iného súdneho konania, boli splnené podmienky, podľa názoru žalobkyne na prerušenie konania.

44. Ďalej žalobkyňa v podanom odvolaní uvádza, že navrhla vypočúť viacero svedkov a to H., W., D.. Súd odmietol týchto svedkov vypočúť s úvahou, že by k platnosti kúpnych zmlúv a k platnosti započítania neuviedli nové skutočnosti. Podľa názoru žalobkyne výsluch týchto svedkov mohol priniesť nové skutočnosti, najmä z pohľadu otázky dobromyseľnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam prvými kupujúcimi. Obzvlášť podľa názoru žalobkyne bolo potrebné vypočúť JUDr. Editu Šupovú, v tom čase súdnu exekútorku, ktorá realizovala exekúciu voči povinnému úpadcovi. Podstata právneho nazerania súdu prvej inštancie k vedenej exekúcii je tá, že súd akceptuje exekučné konania, ale výplatu kúpnej ceny na účet súdnej exekútorky považuje za nezákonné, čo samé o sebe spôsobuje neplatnosť zmluvy. Tento názor žalobkyňa nepovažuje za správny. Zdôrazňuje, že manželia H. a W. vedeli, že na predmet prevodu vlastníckeho práva je vedená exekúcia. Bolo im však povedané, že iný postup ako poukázanie kúpnej ceny na účet exekútorky je protizákonný, uhradili kúpnu cenu na účet exekútorky, tak ako boli inštruovaní exekútorkou. Tým, že súd odmietol vykonať dokazovanie a nezaoberal sa otázkou nadobudnutia vlastníckeho práva dobromyseľným nadobúdateľom (manželiami H. a W.) dospel k nesprávnym právnym záverom.

45. V čase vyhotovenia odvolania sa žalobkyňa dozvedela, že v skutkovej veci, ako je predmet tohto konania iný žalobca Stanislav Orovnický VODOSTAV vedie na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/28/2010 konanie. Rozsudkom zo dňa 16.12.2015 bolo rozhodnuté, že žalovanému Mgr. Peter Zvara, správca konkurznej podstaty úpadcu Vdohospodárske stavby, a.s. je uložená povinnosť vylúčiť zo súpisu majetku konkurznej podstaty tam označené nehnuteľnosti. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, následne vec riešil Najvyšší súd SR v konaní sp. zn. 3Obo/3/2016. Rozsudkom zo dňa 18.5.2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že pokiaľ ide o skúmanie nadobudnutia nehnuteľnosti v dobrej viere treba uviesť, že nadobudnutie vlastníctva v dobrej viere požíva ochranu v súlade s článkom 11 listiny základných práv a slobôd a s ústavným princípom právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv vyplývajúcich zo samotného pojmu demokratického právneho štátu v zmysle ústavy. V prípade posudzovania dobrej viery nadobúdateľa nehnuteľnosti je potrebné vykonať dokazovanie s ohľadom na všetky okolnosti nadobudnutia nehnuteľnosti. Žalobkyňa ďalej uviedla, že proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný dovolanie, pričom dovolací súd v konaní 2ObdoV/19/2017 uznesením zo dňa 26.4.2018 dovolanie odmietol. Žalovaný sa vo väčšine konania opieral o princíp právnej istoty, princípom právnej istoty žalobkyňa rozumie to, že rozhodnutia súdu najvyššej inštancie by mali byť kompatibilné. Z vyššie uvedených dôvodov žiada žalobkyňa odvolaniu vyhovieť, rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a to v súlade s ustanovením § 390 C. s. p.

46. K odvolaniu žalobkyne sa písomne dňa 27.7.2018 vyjadril žalovaný, ktorý vo vyjadrení uvádza nasledovné.

47. Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že Najvyšší súd sa v zrušujúcom uznesení č. k. 2Obo/20/2016 zo dňa 30.11.2017 podrobne zaoberali dobromyseľnosťou pri nadobudnutí vlastníckeho práva. Toto tvrdenie podľa žalovaného však nie je správne, odvolací súd sa v zrušujúcom uznesení dobromyseľnosťou žalobcov, manželov H. a manželov W. nezaoberal, ale naopak túto povinnosť uložil súdu prvej inštancie, s odkazom na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015-33 zo dňa 16.3.2016.

48. Žalovaný považuje za správne, ak súd návrhu žalobcu na prerušenie konania nevyhovel a dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcu prejudiciálne posúdil sám. Na základe posúdenia v konaní produkovaných dôkazov a tvrdení správne dospel k záveru, že manželia H. a manželia W. sporné nehnuteľnosti nenadobudli v dobrej viere a svoj právny názor podľa názoru žalovaného aj dostatočne a jasne odôvodnil. Rovnako sa jasne súd prvej inštancie vyjadril k absencii dobromyseľnosti právneho predchodcu žalobcu, darcu V. Q. S., ktorý za úpadcu kúpne zmluvy, v rozpore s platnými právnymi predpismi uzatváral ako predseda predstavenstva úpadcu. Ďalej zdôrazňuje, že akokoľvek sa môže javiť platná právna úprava vydržania (s odkazom na občiansky zákonník) prísna a možno v niektorých prípadoch nespravodlivá, jej akceptovanie a dodržiavanie až doteraz prispievalo k vytváraniu stability a právnej istoty v rozhodnutiach všeobecných súdov. Je nesporné, že judikatúra ústavného súdu SR predstavuje jeden z prameňov práva a odkaz na právne závery vyslovené ústavným súdom v jeho rozhodnutiach jednoznačne prispieva k vážnosti všeobecnej akceptovateľnosti a argumentačnej vyváženosti v rozhodnutiach všeobecného súdu. Právne závery vyslovené ústavným súdom však všeobecný súd nemôže len formálne prevziať a aplikovať bez toho, aby zohľadnil konkrétne, často odlišné okolnosti a súvislosti prejednávanej veci.

49. K veci vedenej Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 8Cbi/28/2010, na ktoré žalobca odkazuje v podanom odvolaní, žalovaný uvádza, že súd prvej inštancie v predmetnej veci najskôr vylúčil v žalobe špecifikované nehnuteľnosti z konkurznej podstaty úpadcu. V odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uviedol, že námietka žalovaného, že kúpna zmluva zo dňa 29.6.2000 je absolútne neplatná z dôvodu neuhradenia kúpnej ceny prednostne na záväzky voči fondu je nedôvodná, nakoľko predávajúci a kupujúci sa dohodli, že kúpna cena bude zaplatená v splátkach. Tiež z uvedeného rozhodnutia vyplynulo, že „bolo možné aby priamo v kúpnej zmluve bolo dohodnuté, že kúpna cena bude poukázaná predávajúcemu a ten mal splniť svoje záväzky voči fondu národného majetku. V § 19a tak isto nie je uvedená lehota, v ktorej by mali byť finančné prostriedky získané predajom privatizovaného majetku uhradené Fondu národnému majetku.“ „Uzavretím tejto dohody zanikol teda záväzok úpadcu voči Fondu národného majetku SR a v tej časti, v ktorej Fond národného majetku SR dal úpadcovi súhlas na odpredaj majetku zo dňa 31.8.2000 v sume minimálne 4,8 mil. Sk a záväzok zaplatiť kúpnu cenu bol dodatočne zbrojený dohodou o zápočte pohľadávok zo dňa 21.1.2001 a teda nemohli nastať účinky upravené v § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb.“. Podľa názoru žalovaného, právne závery vyslovené súdom prvej inštancie k otázkam posudzovaným aj v iných súvisiacich konaniach boli vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu označené ako nesprávne. Žiaľ odlišné posúdenie týchto otázok v uznesení sp. zn. 5Obo/108/2011 zo dňa 29.11.2012 žalovaný napriek odlišnému stanovisku v iných senátoch (1Obo, 2Obo, 4Obo), aj napriek využitiu všetkých právnych prostriedkov, už žalovaný nedokázal zvrátiť.

50. Uznesením č. k. 3Obo/49/2012 zo dňa 26.2.2015 najvyšší súd rozsudok č. k. 8Cbi/28/2010-423 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, pričom uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa dobromyseľnosťou nadobúdateľa. Rozsudkom č. k. 8Cbi/28/2010-524 zo dňa 16.12.2015 súd prvej inštancie znovu vylúčil nehnuteľnosti z konkurznej podstaty. Súd prvej inštancie v uvedenej veci priznal vlastnícke právo žalobcovi titulom dobrej viery. Rozsudkom č. k. 3Obo/3/2016 zo dňa 18.5.2016 najvyšší súd rozsudok č. k. 8Cbi/28/2010-524 zo dňa 16.12.2015 potvrdil. Dovoľanie žalovaného, ktorej prípustnosť žalovaný odvodzoval v § 420 C. s. p. a zároveň § 421 C. s. p. najvyšší súd uznesením č. k. 2ObdoV/19/2017 odmietol ako nedôvodné. Podľa názoru žalovaného v konaní 8Cbi/28/2010 rozsudok súdu prvej inštancie, ale aj potvrdzujúci rozsudok podľa jeho názoru nespĺňa ani len minimálne základné požiadavky kladené na odôvodnenie rozsudku. Súd prvej inštancie, ako aj dovolací súd nielenže sa nevyjadril k otázke neplatnosti kúpnych zmlúv, v ich rozsudkoch absentuje aj akokoľvek konkrétne odôvodnenie, ktoré by si vyžadovalo tak zásadné rozhodnutie akým je prelomenie zásady nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet. Z uvedených dôvodov preto žalovaný dňa 27.7.2018 adresoval ústavnému súdu sťažnosť podľa § 127 ods. 1 Ústavy SR. Z týchto dôvodov preto navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

51. Dňa 9.8.2018 sa k vyjadreniu žalovaného písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že sa pridrižiava

všetkých svojich dôvodov uvedených v podanom odvolaní.

52. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [§ 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), vo veci samej oprávnenou osobu proti rozhodnutiu proti ktorému je možné podať odvolanie bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C. s. p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné potvrdiť a v časti odvolania proti zamietnutiu návrhu na prerušenie konania odmietnuť.

53. Predmetom odvolacieho konania je námietka žalobkyne, ktorá tvrdí, že jej nesprávnym procesným postupom znemožnil súd prvej inštancie aby uskutočňovala svoje práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za nesprávny procesný postup súdu žalobkyňa považuje to, že súd nevyhovel jej žiadosti na prerušenie konania do vyriešenia iného sporu, v ktorom na strane žalobcu vystupujú právny predchodcovia žalobkyne manželia H. a manželia W., a v ktorom súd rovnako posudzuje ich dobromyseľnosť pri nadobúdaní nehnuteľnosti a odmietol vykonať dokazovanie výsluchom navrhnutých svedkov.

54. Odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobkyňa v predmetnej veci navrhla vypočuť viacero svedkov a to p. H., W. a p. D., keď mala za to, že výsluch týchto svedkov by mohol priniesť nové skutočnosti najmä z pohľadu otázky dobromyseľnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam prvými kupujúcimi a mala za to, že bez výsluchu týchto svedkov nie je možné hodnotiť to, čo by povedali a hlavne nie je možné vysloviť záver, že by ich výsluch nepriniesol nič nové, odvolací súd uvádza, že k predmetnej námietke sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací už vo svojom zrušujúcom rozhodnutí č. k. 2Obo/35/2016-497 zo dňa 30. januára 2018, keď dospel k záveru, že podľa odvolacieho súdu nie je dôvodné tvrdenie žalobkyne, že nevykonaním navrhnutých dôkazov bolo upreté jej právo na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 185 ods. 1 C. s. p. podľa ktorého súd rozhodne ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie zamietol návrh žalobkyne na doplnenie dokazovania, kedy návrh na vypočutie svedkov považoval so zreteľom na zistený skutkový stav bezpredmetný, a návrhu na pripojenie spisu nevyhovel z dôvodu, že s vecou nesúvisia, pričom s týmto záverom sa stotožnil aj odvolací súd a skonštatoval, že zamietnutím návrhu žalobkyne na doplnenie dokazovania nebolo upreté právo na spravodlivý proces.

55. V tejto súvislosti je potrebné odvolacím súdom skonštatovať, že žalobkyňa v podanom odvolaní opätovne i napriek predchádzajúcemu právnomu záveru odvolacieho súdu navrhla vypočuť hore uvedených svedkov, pričom v podanom odvolaní neuviedla žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli predmetom dokazovania už v predchádzajúcom konaní. Preto vyhodnotil odvolací súd uvedenú, príliš všeobecnú odvolaciu námietku žalobkyne za irelevantnú.

56. Žalobkyňa namietala, že predmetné nehnuteľnosti nadobudla v dobrej viere, o právnej vade, ako aj skutočnosti, že právny predchodcovia platili kúpnu cenu na účet súdnej exekútorky nevedela. V tejto súvislosti odvolací súd v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí č. k. 2Obo/35/2016-497 zo dňa 30.1.2018, poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 549/2015-33 zo dňa 16.3.2016, v zmysle ktorého nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istý svojím vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu. Vzhľadom k tomu, že podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nadobudnutie vlastníctva žalobkyňou posudzoval len na základe vydržania, nesprávne právne vec posúdil, z ktorého dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolací súd zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie podľa § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. Súd prvej inštancie po doplnení dokazovania, v zmysle záverov zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu dospel k záveru, že ani jeden prevodca nehnuteľností nebol dobromyseľný, keď dňa 23.11.2004 Ing. Q. S. s manželkou notárskou zápisnicou darovali nehnuteľnosti nadobudnuté kúpnu zmluvou 2 žalobkyňi. Je nepochybné, že Ing. Q. S. ako predseda predstavenstva úpadcu previedol pred vyhlásením konkurzu takmer celý majetok úpadcu na tretie osoby, pričom časť nehnuteľností nadobudol on sám a jemu blízke

osoby. Vzhľadom na všetky okolnosti, ktoré predchádzali rozpredaju majetku úpadcu nie je možné považovať konanie V. Q. S. za konanie v dobrej viere a jeho konanie je zjavne aj v rozpore s dobrými mravmi. Nakoľko V. Q. S. s manželkou sporné nehnuteľnosti do vlastníctva nemohli objektívne nadobudnúť, ani na základe dobrej viery, nemohli ich ani v dobrej viere darovať svojej dcére a táto ich nemohla v dobrej viere prijať. Okolnosti daného prípadu súd prvej inštancie nepovažoval za okolnosti hodné osobitného zreteľa, keďže žalobkyňa nadobudla predmetné nehnuteľnosti na základe právnych úkonov, kde na začiatku bol pôvodným vlastníkom úpadca, ktorý nadobudol predmetné nehnuteľnosti od Fondu národného majetku SR na základe privatizačnej zmluvy. Úpadca vedel o obmedzeniach a povinnostiach, ktoré platia pre nadobúdateľa majetku štátu podľa Zákona o veľkej privatizácii a vedel, že v prípade, ak nebudú dodržané podmienky ustanovenia § 19a predmetného zákona, akýkoľvek predaj majetku bude neplatný. Prípady nadobudnutia nehnuteľností od nevlastníka v Slovenskom právnom poriadku predstavujú výnimky zo zásady *nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet*.

57. Podľa ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky, ako i Európskeho súdu pre ľudské práva, dobromyseľnému nadobúdateľovi vlastníckeho práva musí byť v materiálnom právnom štáte poskytnutá súdna ochrana aj pred pôvodným vlastníkom. Ochranu skutočného vlastníka, zaručovanú zásadou „nikto nemôže previesť na iného viac práv než sám má“, možno však prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/71/2011 zo dňa 27.2.2013). Súd prvej inštancie správne ustálil právny záver, že možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka nie je upravená ako pravidlo, ale len ako výnimka z pravidla.

58. Pokiaľ žalobkyňa poukázala v podanom odvolaní na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Obo/3/2016 zo dňa 18.5.2016 (v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2ObdoV/19/2017 zo dňa 26.4.2018) odvolací súd uvádza, že je síce pravdou, že Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetným rozsudkom rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Cbi/28/2010-524 zo dňa 16.12.2015 potvrdil. Tiež je nesporné, že predmetným rozsudkom bol žalovaný Mgr. Peter Zvara, správca konkurznej podstaty úpadcu Vodo hospodárske stavby, a. s. Nitra zaviazaný vylúčiť veci zo súpisu majetku konkurznej podstaty, avšak v danom prípade sa nejedná o skutkovo totožnú vec. V tom konaní súd posudzoval, či v danom prípade sa nejedná o prílišný formalizmus pri posudzovaní dodržania predpokladov platnosti kúpnej zmluvy podľa § 19a ods. 2 Privatizačného zákona, avšak v súvislosti s predchádzajúcim súhlasom zo strany Fondu národného majetku k prevodu privatizovaného majetku. V tom konaní nebolo sporné kedy bola uzavretá kúpna zmluva medzi Vodo hospodárskymi stavbami, a. s. a spoločnosťou Campri, spol. s r. o., rozpor však ostal v tom, či písomný súhlas na prevody nehnuteľného majetku udelený po uzavretí kúpnej zmluvy mohol, resp. mal v danej veci za následok neplatnosť tejto zmluvy. Odvolací súd (Najvyšší súd Slovenskej republiky) v tom konaní dospel k záveru, že nebolo spochybnené, že vôľa pôvodných zmluvných strán, ako i Fondu národného majetku SR nadväznosti na § 19a Privatizačného zákona, bola predmetné nehnuteľnosti previesť na tretieho, v tom prípade na spoločnosť Cambri spol. s r. o. za určitých dohodnutých, ako aj zákonom stanovených podmienok (§19a). V tom konaní žalobca nadobudol sporné nehnuteľnosti do vlastníctva ako tretí subjekt, teda nie priamo od Vodo hospodárskych stavieb a. s. na základe riadne uzavretej kúpnej zmluvy so všetkými potrebnými náležitosťami a v dohodnutej kúpnej cene. V danom prípade však sa jedná o odlišný prípad, nakoľko v danom prípade došlo k porušeniu ustanovenia § 19a ods. 3, ods. 4 Zákona č. 92/91 Zb.

59. V súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Obo/3/2016 zo dňa 18.5.2016 odvolací súd uvádza, že je síce pravdou, že v predmetnom konaní žalobca kúpnu cenu neplatil priamo Fondu národného majetku SR a k úhrade kúpnej ceny sporných nehnuteľností došlo vzájomným započítaním medzi Fondom národného majetku SR a Vodo hospodárskymi stavbami a. s. a Kovospol Nitra, s. r. o., avšak tu je potrebné zdôrazniť, že v konaní 3Obo/3/2016 sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vo svojom rozhodnutí touto otázkou nezaoberal. Tak ako už bolo aj vyššie uvedené posudzoval predmetný prípad len v súvislosti s písomným súhlasom, či je možné akceptovať aj písomný súhlas na prevod majetku udelený po uzavretí kúpnej zmluvy. Naopak v tomto konaní bol vyslovený k tejto otázke záväzný právny názor odvolacím súdom, ktorý považuje takúto úhradu kúpnej

ceny za neplatnú v rozpore s ustanovením § 19a ods. 3 zákona č. 92/91 Zb.

60. Odvolací súd, v názorovej zhode so súdom prvej inštancie, berúc do úvahy všetky okolnosti daného prípadu pri prevodoch sporných nehnuteľností, berúc tiež do úvahy aj blízky príbuzenský vzťah medzi žalobkyňou a darcom (rodičia a dcéra), odvolací súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobkyňa nebola dobromyseľná pri nadobudnutí sporných nehnuteľností. Odvolacie dôvody vyhodnotil odvolací súd za nedôvodné s poukazom na to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový a právny stav, z ktorého vyvodil aj správny právny záver, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. ako vecne správne potvrdil.

61. Žalobkyňa podala odvolanie aj proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave, ktorým návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol a to písomným podaním zo dňa 12.6.2018 a žiadala aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a návrhu na prerušenie konania vyhovel. V podanom odvolaní vyjadrila presvedčenie, že sú splnené zákonné predpoklady na prerušenie tohto konania, nakoľko podľa jej názoru súd prvej inštancie odvodzoval neplatnosť zmlúv, od neplatnosti zmlúv H. a W. a neplatnosť týchto zmlúv je predmetom iného súdneho konania.

62. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po prejednaní odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) dospel k záveru, že proti napadnutému uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

63. Podľa § 386 písm. c) C. s. p. odvolací súd odmietne odvolanie ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

64. Podľa § 355 ods. 2 C. s. p. proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie ak to zákon pripúšťa.

65. Podľa § 357 písm. n) C. s. p. odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 C. s. p.

66. Zo znenia citovaného ustanovenia § 357 písm. n) C. s. p. vyplýva, že zákon pripúšťa podať odvolanie proti uzneseniu o prerušení konania. V danom prípade však súd prvej inštancie žalobkyňou podanému návrhu na prerušenie konania nevyhovel, pričom proti zamietajúcemu uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

67. Je síce pravdou, že súd prvej inštancie nesprávne strany sporu poučil o možnosti podať opravný prostriedok v časti rozhodnutia, ktorým návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietol. Mylné poučenie o tom, že je prípustný opravný prostriedok však nezakladá právo na jeho uplatnenie (Z IV, s. 768). Skutočnosť nesprávneho poučenia účastníkov konania o prípustnosti opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu zo strany súdu nezakladá ich procesnú legitímáciu jeho uplatnenia, keďže jeho prípustnosť je ex lege vylúčená. (Najvyšší súd SR sp. zn. 5Sžf/47/2010).

68. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa podala odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorý zamietol návrh na prerušenie konania, hoci tak ako už bolo vyššie uvedené, voči takémuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné, odvolací súd z uvedeného dôvodu aj napriek nesprávne poučeniu súdom prvej inštancie podané odvolanie podľa § 386 písm. c) C. s. p. odmietol. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 4.12.2018 sp. zn. 1Obo/15/2018).

69. O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou v predmetom odvolacom konaní bol žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi celom rozsahu, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

70. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).